

Синопсис историко-биографического романа В.А. Богданова «Творцы гостеприимства», помещенного на сайтах roskav.ru и hecucenter.ru.

Открылись тайны знаменитых пятигорских содержателей гостиниц Найтаки. Двести лет назад во время Кавказской войны в Кисловодске была создана первая гостиница с рестораном. Здесь бывали Пушкин, Лермонтов, Толстой и множество других знаменитостей. В 1835 году три гостиницы в Кисловодске, Пятигорске и Ставрополе арендовал таганрогский грек Петр Найтаки с сыновьями Алексеем и Егором. Посетителей поражало то, как успешно новые содержатели гостиниц сочетали кавказское гостеприимство со столичным сервисом. За успехи в благотворительности Алексея наградили золотой медалью «За полезное» на аннинской ленте. Вместе со работниками гостиниц Найтаки преодолевали помехи войны. Так, один работник, предположительно местный горец, спас Кисловодск во время огромного набега черкесов. Он удачно подстрелил их предводителя. В начале Великих реформ Александра II контрагент, назначенный управлять Водами, отнял гостиницы у Алексея, в то время городского головы Пятигорска. Тогда две жительницы Пятигорска сдали Алексею в аренду собственные дома. Это было такое чудо, о которых Святитель Игнатий (Брянчанинов), в то время епископ на юге, писал позднее в своих «Аскетических опытах». Он считал, что подобную помощь люди оказывают по божьей воле. После окончания войны Найтаки получили название пятигорские, а Алексея пожаловали потомственным почетным гражданством. Это было весьма необычное награждение отельеров в истории России! Последним крупным деянием Найтаки стала попытка создать санаторий. Для этого они построили дома в Кисловодске, а младшего сына отдали учиться медицине. Но Алексей и его старший сын Григорий умерли, и младшие Михаил и Петр продали дома. Революция уничтожила Найтаки. Дети Михаила эмигрировали во Францию. Осиротевшая дочь Петра Мария осталась в России. Во время немецкой оккупации Кавказских Вод она вместе со старенькими родителями мужа спасла тяжело раненного политука. За это им грозил неминуемый расстрел всей семьи. После изгнания фашистов Мария пыталась помочь мужу, которого, как ей сказали, видели в госпитале на Дону. Она поступила вольнонаемной в Кантемировской дивизию и отправилась с ней в Ростов на Дону. Однако дивизия повернула на Керчь. Угрозу

депортации греков Мария избежала благодаря помощи добрых людей, а также «всесоюзного старосты» М.И. Калинина, к которому она обратилась непосредственно. Вернулась с детьми в Москву. После войны выяснилось, что муж был убит на Миусском фронте. Она вышла повторно замуж в 1949 году. Стала замечательным поваром. Вырастила и дала образование двум своим и двум приемным детям. Когда наступила гласность, она, наконец, смогла сообщить, как был застрелен в Ессентуках казаком её отец Петр Найтаки. Последний почетный гражданин Найтаки Михаил умер от голода в Пятигорске в 1923 году.

Σύνοψη του ιστορικού και βιογραφικού μυθιστορήματος του V.A. Bogdanova "Δημιουργοί της Φιλοξενίας", δημοσιεύτηκε στους ιστότοπους roskav.ru και hecucenter.ru.

Αποκαλύφθηκαν τα μυστικά των διάσημων ξενοδόχων Πιατιγκόρσκ Ναϊτάκι. Πριν από διακόσια χρόνια, κατά τη διάρκεια του Καυκάσου Πολέμου, δημιουργήθηκε το πρώτο ξενοδοχείο με εστιατόριο στο Kislovodsk. Ο Πούσκιν, ο Λέρμοντοφ, ο Τολστόι και πολλές άλλες διασημότητες επισκέφθηκαν εδώ. Το 1835, τρία ξενοδοχεία στο Κισλοβόντσκ, το Πιατιγκόρσκ και τη Σταυρούπολη νοικιάστηκαν από τον Έλληνα του Ταγκανρόγκ Πιότρ Ναϊτάκι με τους γιους του Αλεξέι και Γεγκόρ. Οι επισκέπτες έμειναν έκπληκτοι με το πόσο επιτυχώς οι νέοι ιδιοκτήτες ξενοδοχείων συνδύασαν την καυκάσια φιλοξενία με τις μητροπολιτικές υπηρεσίες. Για την επιτυχία του στη φιλανθρωπία, ο Alexey τιμήθηκε με το χρυσό μετάλλιο "For Usefulness" στην κορδέλα Anninsky. Μαζί με τους ξενοδόχους, η Ναιτάκη ξεπέρασε τα εμπόδια του πολέμου. Έτσι, ένας εργάτης, πιθανώς ένας τοπικός ορεινός, έσωσε το Κισλοβόντσκ κατά τη διάρκεια μιας τεράστιας επιδρομής από τους Κιρκάσιους. Πυροβόλησε με επιτυχία τον αρχηγό τους. Στην αρχή των Μεγάλων Μεταρρυθμίσεων του Αλέξανδρου Β', ο εργολάβος που διορίστηκε για τη διαχείριση των υδάτων πήρε τα ξενοδοχεία μακριά από τον Αλεξέι, ο οποίος ήταν τότε δήμαρχος του Πιατιγκόρσκ. Στη συνέχεια, δύο κάτοικοι του Πιατιγκόρσκ νοίκιασαν τα δικά τους σπίτια στον Αλεξέι. Ήταν τέτοιο θαύμα που έγραψε αργότερα ο Άγιος Ιγνάτιος (Μπριαντσάνινοφ), επίσκοπος τότε στο νότο, στις «Ασκητικές εμπειρίες» του. Πίστευε ότι οι άνθρωποι παρέχουν τέτοια βοήθεια με το θέλημα του Θεού. Μετά το τέλος του πολέμου, οι Naitaks έλαβαν το όνομα Pyatigorsk

και ο Alexei έλαβε την κληρονομική τιμητική υπηκοότητα. Αυτή ήταν μια πολύ ασυνήθιστη τελετή βράβευσης για ξενοδόχους στην ιστορία της Ρωσίας! Το τελευταίο μεγάλο εγχείρημα του Ναιτάκη ήταν μια προσπάθεια ίδρυσης σανατόριου. Για το σκοπό αυτό, έχτισαν σπίτια στο Κισλοβόντσκ και έστειλαν τον μικρότερο γιο τους να σπουδάσει ιατρική. Αλλά ο Αλεξέι και ο μεγαλύτερος γιος του Γρηγόριος πέθαναν και οι νεότεροι Μιχαήλ και Πέτρος πούλησαν τα σπίτια. Η επανάσταση κατέστρεψε το Ναϊτάκι. Τα παιδιά του Μιχαήλ μετανάστευσαν στη Γαλλία. Η ορφανή κόρη του Πέτρου Μαρία παρέμεινε στη Ρωσία. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής των υδάτων του Καυκάσου, αυτή και οι ηλικιωμένοι γονείς του συζύγου της έσωσαν έναν σοβαρά τραυματισμένο πολιτικό αξιωματούχο. Για αυτό αντιμετώπισαν την αναπόφευκτη εκτέλεση ολόκληρης της οικογένειάς τους. Μετά την εκδίωξη των φασιστών, η Μαρία προσπάθησε να βοηθήσει τον σύζυγό της, ο οποίος, όπως της είπαν, εθεάθη σε νοσοκομείο του Ντον. Εντάχθηκε στη Μεραρχία Kantemirovskaya ως πολίτης και πήγε μαζί της στο Rostov-on-Don. Ωστόσο, η μεραρχία στράφηκε προς το Κερτς. Η Μαρία απέφυγε την απειλή της απέλασης των Ελλήνων χάρη στη βοήθεια ευγενικών ανθρώπων, καθώς και της «πρεσβυτέρας της Ένωσης» Μ.Ι. Καλίνιν, στον οποίο απευθύνθηκε ευθέως. Επέστρεψε στη Μόσχα με τα παιδιά. Μετά τον πόλεμο αποδείχθηκε ότι ο σύζυγός της σκοτώθηκε στο μέτωπο του Μius. Ξαναπαντρεύτηκε το 1949. Έγινε υπέροχη μαγείρισσα. Μεγάλωσε και εκπαίδευσε τα δύο παιδιά της και τα δύο υιοθετημένα παιδιά της. Όταν ήρθε το glasnost, κατάφερε τελικά να αναφέρει πώς ο πατέρας της, Pyotr Naitaki, πυροβολήθηκε από έναν Κοζάκο στο Yessentuki. Ο τελευταίος επίτιμος πολίτης του Ναϊτάκι, ο Μιχαήλ, πέθανε από αστιτία στο Πιατιγκόρσκ το 1923.